

[Statsministeren.]

regeringsbænkene utvivlsomt have set adskillige personer, der kom fra den store industri, fra Industrirådet eller arbejds-giverorganisationer. Så der kan vist ikke være noget diskvalificerende i at have haft sin gerning i en af arbejdsmarkedets store organisationer. Jeg kan ikke tro det, og jeg kan ikke tro, at vore ærede kritikere til højre i salen vil fastholde betragtninger af denne art.

Som sagt, ingen af de to nye udnævnelser fandt sted, fordi disse to personer havde haft tilknytning til fagbevægelsen på den ene eller den anden måde. Den højtærede økonomiminister blev udpeget, ikke fordi han har været redaktør af Arbejdsmandenes Fagblad, men fordi han er en dygtig økonom, og hvad fiskeriministeren angår, lå det sådan, at efter at jeg havde modtaget anmodningen fra det ærede medlem hr. H. Larsen (Bjerre) om at blive fritaget for hvervet, og efter at han var blevet fritaget, så var det min opgave at finde en ny fiskeriminister, der jo helst skulle komme fra et af de store fiskeri-områder her i landet. Det ærede medlem hr. H. Larsen (Bjerre) er valgt på Bornholm. Det ærede medlem, der er valgt for socialdemokratiet i Esbjerg, var allerede optaget af sit høje hverv, og hvad var da naturligere, end at jeg søgte at finde den nye fiskeriminister fra området ved Frederikshavn og Skagen, et af de områder, hvor vi har aller-flest fiskere, og hvorfra jo i øvrigt Danmarks første fiskeriminister, hr. Christian Christiansen, kom. Jeg tror, at jeg har truffet et rigtigt valg, og jeg kan da ikke tænke mig, at man fra oppositionens side ville have hævdet, at fiskerne i Skagen og Frederikshavn ikke skulle kunne få en fiskeriminister fra deres valgkreds, fordi han var sekretær i LO. Det ville være et umuligt standpunkt at hævde, og det vil vist være besværligt for de ærede medlemmer fra oppositionen at forsvare et sådant standpunkt — i hvert fald i Skagen og Frederikshavn.

Der blev naturligvis også givet kommentarer til valgets udfald. Det er kun naturligt, at man ved denne første debat efter valget gør noget sådant, og jeg bemærkede, at både det ærede medlem hr. Erik Eriksen og det ærede medlem hr. Poul Møller havde bemærkninger om, at regeringskoalitionen havde lidt nederlag. Det kan man jo godt

sige den har. Regeringskoalitionen havde før valget 88 mandater i det høje ting og har efter valget 87; det er selvfølgelig et minus på ét mandat, og det var et minus, der var tilstrækkeligt til, at det ene regeringsparti mente at måtte trække sig tilbage, så for så vidt kan man godt sige, at regeringskoalitionen har lidt nederlag. Men man har vel egentlig — oprigtigt talt — set nederlag, der var større end det, vi led ved denne lejlighed, og man har også set det hos de partier, der nu fremstiller det som så voldsomt et nederlag.

Skal der imidlertid være politisk rivegilde, må man vel egentlig spørge, om det da gik sådan, at venstre og de konservative nåede det mål, man havde sat sig ved valget. Det er klart, at de konservative vitterlig står som valgets sejrherre med en gevinst på 4 mandater, men var det det mål, man havde sat sig? Nej, det var det vel ikke; man havde vel tilstræbt en anderledes stor mandatgevinst. Man havde sat sig et mål, hvorefter man ville nå en mandatgevinst, der skulle få flertallet i denne sal til at vippe, så man kunne få regeringsskifte, og man havde egentlig også sat sig som mål, at denne mandatgevinst skulle vindes på socialdemokratiets bekostning. Og ingen af disse dele opnåede man. Skal vi altså se på, hvad der er det mest relevante ved valgets resultat, så må vi erkende, at regeringskoalitionen mistede ét mandat og ikke kunne fortsætte, og vi vil også gerne ønske det konservative folkeparti til lykke med de vundne mandater, men var det helt den sejr, man havde sigtet på? Var det ikke regeringsmagten, man ønskede, og var det ikke socialdemokratiet, man ville tilføje et nederlag? Disse to væsentlige mål nåede man ikke.

Samarbejdet sættes jo især i relation til den økonomiske situation, til de overenskomstforhandlinger og andre vigtige økonomiske forhandlinger, der enten er i gang eller snart vil komme det. Jeg kan næsten ikke give min kommentar til disse ting på en bedre måde end ved at erindre om det møde, som regeringen i mandags holdt med erhvervenes og arbejdsmarkedets hovedorganisationer. Vi fandt fra regeringens side, at det måtte være rigtigt at sammenkalde en så bred kreds som muligt fra vore erhverv og fra vore arbejdsmarkedetsorganisa-